



## Sveta noč.

Polnočnica.

Kako strmi, kako strmi v to noč nebo,  
kot ljubljenci bi gledalo v oko,  
ljubavnih misli polno . . . polno! . . .  
Da angelsko bi znal modrost,  
in ko bi s silo gorkih želj  
zatopil dušo v to skrivnost:  
Izginil bi kot kaplja v morju,  
kot drobna zvezda na obzorju  
v sijajni zori jutranji . . .

Saj Serafini himne dan na dan,  
saj Kerubini psalme dan na dan  
pojó pred tronom vsemogočnim. —  
A tam nad hlevom blaženim  
vsa poezija se je, vsa  
z veseljem neizraženim  
razlila jim po širnem krogu —  
in sami klici: „Slava Bogu!“  
do visočin so plavali.

Iz čaše v dušo tisoč tolažil,  
iz duše v čašo tisoč naročil  
lijó krilatci neprestano.  
A sveta noč, le sveta noč  
vsem tolažilom angelskim  
nadzemeljsko je vzela moč.  
Krilatci so se uklonili,  
s široko dvignenimi krili  
le „Mir“ oznanjajo, le „Mir“ . . .

In tam in tamkaj cerkvice nocoj  
„Magnificat“ prepeva glasen svoj;  
sanjavo drevje z vej ledenih  
kadilnih zrn rosi . . . rosi  
v kadilnico meglenih trat  
in sapa jo vihtí . . . vihtí.  
Kadilo vstaja — — — „Sursum corda!“  
Nocoj, nocoj je zemlja morda  
zabila, da je solzni dol . . .

Kako strmi v to sveto noč nebo,  
kot ljubljenci bi gledalo v oko! . . .  
Ah! dajte krotko mi ovčico  
in torbico in palico  
in pojdem in pokleknil bom  
na betlehemske skalice:  
Rad kot pastir iz vere vnete,  
rad bi pozdravil rajsko dete —  
in „Mir“ — božični mir bo moj! — — —

*Silvin Sardenko.*